

HET VERHAAL VAN ALBERTUS PLANT

1949 - 1954

Mijn vader is tijdens een razzia in 1944 door de Duitsers aangehouden, samen met 11.000 andere jongens en mannen. De razzia was een represaille op een verzetsactie van het verzet in Apeldoorn. Mijn vader is niet teruggekomen. Hij ligt in een massagraf in Rees in Duitsland. Achteraf hoorden wij dat hij was doodgeknuppeld. Het kamp in Rees stond niet te boek als Straflager, maar door de onmenselijke toestanden die er heersten had het er veel van weg.

Uithuisplaatsing

Kort na de oorlog, in december 1945, ben ik samen met mijn oudste zus en mijn twee jongere zusjes uit huis geplaatst door de kinderbescherming. Toen we uit huis werden weggehaald was ik 9 jaar oud. Mijn oudste zus 11 jaar en mijn andere twee zussen respectievelijk 8 en 6 jaar oud. De twee kleinsten, mijn broertje van 3 en mijn zusje van 1 jaar oud, zijn thuis achtergebleven bij mijn moeder.

We werden geplaatst in een kindertehuis in Vorden. Een jaar later werden we alweer overgeplaatst naar Klein Engelenburg, een tehuis in Brummen. Dat was een opvang tehuis voor kinderen die de oorlog overleefd hadden.

Uiteindelijk moesten wij het tehuis in Klein Engelenburg in Brummen verlaten. De reden is eigenlijk te bizar voor woorden. Klein Engelenburg was een hervormde instelling en wij waren gereformeerd. We kwamen uiteindelijk terecht op de Rudolphstichting, een gereformeerde instelling.

Wonen in het jeugdorp

We werden gedumpt in een pleeggezin, bij een boerenfamilie, wonende aan de Ringlaan. Ik overdrijf niet als ik zeg dat we van de hemel in de hel terecht kwamen. We praten dan over de periode vanaf 1949. Ik was toen 13 jaar oud. Mijn oudste zus kwam op het meisjespaviljoen terecht en mijn twee jongere zusjes werden bij dezelfde boerenfamilie geplaatst als ik. We waren niet de enige pleegkinderen. Er waren er meer. Ik kan mij nog wel een aantal namen uit die tijd herinneren en verder waren er nog een stuk of zes eigen kinderen. Het werd al gauw duidelijk dat wij, de pleegkinderen, als tweederangsburgers werden beschouwd.

We werden uitgebuit. De eigen kinderen hoefden geen flikker te doen. De scheidslijn was zo duidelijk. We aten apart, we kregen ander eten, we hadden een eigen wc en er waren strikte regels waar we ons aan moesten houden, etc. Na schooltijd spelen was er niet bij. Ik kreeg een oude fiets en ik mocht er niet langer dan een kwartier over doen van school naar de boerderij. Als ik me daar niet aan hield dan kreeg ik straf. Ik werd een halve dag opgesloten. Weet je wat ik niet meer kan zien, ruiken en eten? Boterhammen met gedroogde appeltjes en reuzel. Als ik alleen die geur maar ruik, word ik al misselijk. Zelf aten ze met hun eigen kinderen brood met kaas en ander beleg. Ik kan mij nog herinneren dat een eigen kind van een boer die vlakbij de Rudolphstichting een boerderij had, zag wat ik at en tegen mij zei: "Joh, dat is toch varkensvoer, dat eet je toch niet!" Een paar dagen later kwam hij bij me en hij gaf mij een paar boterhammen met kaas. "Hier joh, dit is beter." Ik ben dat nooit vergeten en de naam van die knaap weet ik nog steeds; Arnold van Ginkel. Ik heb het trouwens wel moeten bekopen want een zoon van de boer waar ik als pleegkind in huis was, zat ook bij mij in de klas. Hij had het gezien en doorverteld aan zijn ouders.

Een keer per jaar kregen we bezoek van de voorgedij van de Rudolphstichting om te zien hoe het met ons ging. Er was ons goed ingeprent dat we moesten vertellen dat we het goed naar de zin hadden, want anders konden we rekenen op straf. Wat moest je, je had geen andere keus.

Weet je wat ik zo erg heb gevonden? Dat deze man ook nog ouderling was in de gereformeerde kerk. Ik kan dat nog steeds niet bevatten. Wellicht dat de ideeën van dominee Rudolph prima waren, maar de praktijk was toch wel wat anders in die tijd.

Terugblik

Als je mij nu vraagt wat die tijd met mij heeft gedaan (de jaren 1949 - 1954), dan denk ik dat in die tijd bij mij het vertrouwen in mensen is beschadigd en ik denk dat ik harder geworden ben. Als ik al een boodschap mee zou willen geven aan een instelling die volgend jaar het 100-jarige jubileum viert, dan hoop ik van ganser harte dat ze van deze verhalen leren en daar lessen uit trekken. Het is nog niet zo lang geleden dat dit is gebeurd, ongeveer 65 jaar. Het is geen vrolijk verhaal maar het geeft wel goed weer hoe het er in die jaren op de Rudolphstichting aan toe ging. Wanneer zakelijke belangen bij pleeggezinnen een rol gaan spelen dan zijn de pleegkinderen daar de dupe van. Daar zal, naar mijn mening, de Rudolphstichting of Jeugdorp De Glind zoals het nu heet terdege rekening mee moeten houden.”